

PHT: Phạm Phúc

PHỐ NÚI TÌNH YÊU VÀ NỖI NHỚ

Trong không gian buồn những ngày chớm đông, mưa kéo dài từ sáng đến chiều cho đến khi đèn đường bật sáng. Nhìn những con phù du bay chập chờn cố bám vào thứ ánh sáng yếu ớt, vàng vọt. Nhấp ngum ca phê nghe lòng lên tiếng gọi xa xưa nơi ấy, nơi Phố núi với những hàng thông, hàng dã quỳ vàng rực, con dốc Hội Phú đường Hoàng Diệu, bóng mát quanh năm đường Trịnh Minh Thế, không gian êm đềm tĩnh lặng khu Biệt Điện và bao la như Biển Hồ... Nghĩ đến đó tâm hồn lại xao xuyến, nhớ đến tình yêu đã mất và người bạn gái ngày xưa với nhiều ước mơ, mộng tưởng khi tình yêu lên ngôi.

Tôi và em như đôi chim non hót líu lo trên cây tình yêu đang mùa xanh tốt, chờ ngày trở những bông hoa đầu mùa khi tình yêu chín rộ, chúng tôi đến với nhau trong sáng như ánh trăng rằm, trên đỉnh cao của tình yêu, không ai ngờ đến chuyện đổ vỡ, vậy mà chỉ trong khoảnh khắc mọi thứ trôi qua như một cơn bão vào một chiều cuối Đông, chiều Đông ấy, một chiều Đông âm ỉm, mây mù đổ xuống, cây tình yêu úa vàng lá rơi rơi tã, tôi và em như hai người xa lạ, mặc dù tôi cố gắng ghép từng mảnh vỡ nhưng đành vô vọng, ngậm ngùi cúi mặt bước đi khi lòng chát ngắt đón đau và ngổn ngang câu hỏi?...

Tôi đau đớn âm thầm ra đi mang theo tình yêu đã chết dấu kín vào ngăn tím cuộc đời để một lúc nào đó mở ra nhìn về quá khứ, dĩ vãng đau thương lại hiện về làm tôi bồi hồi thổn thức tình yêu thuở ấy. Những ngọt ngào yêu thương, triều mến, những giọt nước mắt chia ly, những ngôn từ sâu thẳm từ trái tim giờ nhớ lại tôi vẫn thấy xúc động nghẹn ngào.

Hơn bốn mươi năm trôi qua dòng chảy thời gian đã cuốn trôi đi tất cả, đúng vậy nó cuốn trôi đi mọi thứ nhưng tình yêu tôi dành cho em vẫn

nguyên vẹn, như ngày nào, vẫn nồng nàn, ấm áp yêu thương, cho tới giờ tôi còn cảm nhận được những giọt nước mắt của em trên đôi môi, đầu lưỡi của tôi, vị đắng của tình yêu trên Phố núi dành tặng cho tôi và em vẫn âm ỉ trong lòng tôi mỗi đêm về và ngày qua ngày tôi luôn dành riêng một không gian tĩnh lặng để nghĩ về nhau, về Phố núi, về khung trời thơ mộng ngày cũ đã qua.

Giờ nhìn lại mình nay đã già theo năm tháng nhưng sao tâm hồn vẫn cứ thao thức đến ký ức đẹp năm nào, nhận lấy nó, ôm nó mãi trong lòng khi nhớ về nơi xa xăm mù sương, bụi hồng, tôi mê mang trong màn đêm cô tịch, tôi thì thầm với khoảng không tĩnh lặng thả hồn theo gió gọi thầm tên em để an ủi phần đời còn lại, giờ nếu gặp lại em, tôi và em như những người bạn thân trên Phố núi và tình yêu xưa - tôi vẫn trân trọng như là kỷ niệm đẹp của một thời.

Tiếng nhạc văng vẳng xa xa bên góc phố vọng lại (*Nhớ rất nhiều câu chuyện đó - ngỡ như là vừa hôm qua - tôi ước ao có một ngày - gặp lại em hỏi chuyện em - lần cuối cùng - Vẫn con đường con đường cũ - vẫn ngôi trường ngôi trường xưa - mưa vẫn rơi như hôm nào - mình ở đây người ở đâu bạc mái đầu*) nghe tiếng nhạc buồn, lòng tôi càng thêm nức nở, mang theo bao nỗi nhớ ru hồn mình lịm dần vào giấc ngủ cô đơn

PHT: Phạm Phúc - 11/2014